

## Resolució sobre la reforma laboral

La millora de les condicions material de la vida de la gent, i en especial les de la classe treballadora, ha estat sempre una de les principals raons de ser de l'esquerra política. I la referència del sindicalisme de classe i confederal a l'hora de defensar els drets dels treballadors i treballadores amb independència de criteri i amb les eines de la mobilització i el diàleg social ja fa temps que no és qüestionable, com a mínim des d'una perspectiva política que no estigui ancorada als temps passats de les corretges de transmissió o que tergiversi interessadament i de forma simplista un concepte de democràcia que no es pot limitar a la imprescindible però no suficient representativitat parlamentària.

Per això és tant important l'acord sobre la reforma laboral al que han arribat CCOO i UGT, les patronals CEOE i CEPYME i el Govern de coalició d'esquerres a Espanya en el marc del diàleg social propiciat per la vicepresidenta segona i ministra de Treball Yolanda Díaz. I per això és necessari que aquest acord, que deroga els aspectes més lesius de la reforma laboral del PP i que, per primera vegada en 40 anys, és una reforma laboral que no retrocedeix en drets per als treballadors i treballadores, sinó que en guanya i incrementa la seva força i poder de negociació, sigui convalidat al Congrés dels Diputats.

Si, com deia el dirigent del PSUC Miguel Núñez, "allò revolucionari és avançar", aquesta reforma laboral és revolucionària. Però no és la revolució, és clar. Perquè la correlació de forces al Govern de l'Estat i al conjunt de la societat és la que és, no ho hem d'oblidar. Segur que moltes forces d'esquerres desitjaríem anar encara més enllà en la reforma laboral. I a això apel·len algunes de les forces que conformen l'anomenada majoria de la investidura del Govern de coalició del PSOE, Unidas Podemos, En Comú Podem i Galicia en Común. Però ho fan en bona mesura per simple càlcul partidista i sense saber gairebé de què va la cosa, perquè costa d'entendre que una reforma que millorarà les condicions laborals i salarials de milions de persones no sigui avalada per partits que es defineixen d'esquerres.

No es pot entendre de cap manera més que per irresponsabilitat o cinisme polític que alguns dels mateixos vots de partits com ERC que van servir per fer fora Mariano Rajoy amb una moció de censura i que després han apuntalat el primer govern de coalició d'esquerres a Espanya des de la Segona República, ara puguin segar-li els peus (i també les esperances de molta gent en reptes pendants com el del diàleg sobre la resolució del conflicte Catalunya-Espanya) tot facilitant que es mantingui vigent la tan denostada reforma laboral del PP. Perquè això és el que passarà si el decret fruit del diàleg social no es convalida per majoria al Congrés dels Diputats. Així com a Catalunya ja hem comprovat que la política del *com pitjor, millor* no resol res, en castellà també hi ha aquesta

dita que diu que *lo mejor es enemigo de lo bueno*. Més enllà de la política gestual i de declaracions i de les discussions semàntiques i bizantines sobre el concepte de derogació de normatives jurídiques complexes, el moviment es demostra caminant.

Així, si van ser els sindicats i la classe treballadora qui en el seu moment va posar el cos a les vagues generals en contra de les anteriors reformes laborals i l'esquerra política i social els vam acompanyar, ara hem de fer el mateix quan és també el sindicalisme de classe i confederal àmpliament representatiu qui ha posat el cos negociant un acord que, més enllà dels molts avenços concrets i d'alguns (pocs) pèls deixats a la gatera, si té un valor afegit és el de que no és un acord de part i autocomplaent, sinó un acord de consens entre diferents parts molt allunyades en els seus interessos. I, precisament per això, amb més garanties de que no quedi com un brindis al sol o paper mullat i pugui perdurar i concretar-se en una base de mesures que permetin seguir avançant encara més en drets i millores per a les persones treballadores.

No és per casualitat que la dreta política i una part significativa de la patronal - inclosa aquí la catalana Foment, que es va abstenir, igual que la patronal madrilenya i les dels sectors agraris i de l'automoció, en la votació interna de la CEOE- estan en contra d'un acord de reforma laboral que beneficia claríssimament els interessos dels treballadors i treballadores però que no deixa de banda condicions per a un desenvolupament econòmic i productiu que pugui satisfer sectors industrials i empresarials responsables. La reducció de la precarietat i la temporalitat en el mercat de treball, causa principal de la pobresa laboral i especialment greu en col·lectius com les dones i el jovent, i que a casa nostra és de les més elevades d'Europa, està al frontispici d'aquesta reforma i és una condició necessària per a sortir de la crisi.

Eliminar els contractes per obra i servei i garantir per decret llei que milers i milers de persones puguin tenir a partir d'ara un contracte indefinit és un guany. De la mateixa manera que ho és recuperar la ultractivitat dels convenis i la prevalença dels convenis de sector, perquè això dona força a la negociació col·lectiva i eines als sindicats per lluitar en millors condicions per a aconseguir millors condicions de la classe treballadora, començant per garantir salaris més dignes. Però si aquests, i d'altres, són guanys materials, la reforma laboral fruit del diàleg social també comporta guanys polítics que no es poden menystenir.

Aquests guanys polítics de la reforma laboral no són de caire partidista ni encara menys personalista, com hi ha qui vol fer creure o potser tem arran del paper que Yolanda Díaz ha tingut en aquest i altres acords socials. Tampoc són estrictament guanys polítics per a la legitimitat i estabilitat del govern de coalició d'esquerres. Són, sobretot, guanys polítics per a la democràcia entesa en tota la seva plenitud perquè, sense oblidar la representativitat dels partits polítics

sotmesos periòdicament a l'escrutini de les eleccions, entendre la legitimitat de les organitzacions sindicals que tenen centenars de milers d'afiliats i afiliades i que també voten periòdicament milions de treballadors i treballadores als seus centres de treball és reforçar la democràcia. Aquesta democràcia que l'extrema dreta amenaça arreu, també a casa nostra, i que només es defensa efectivament si es milloren les condicions de vida de la gent. Una democràcia que, quan van maldades, com la història ha demostrat a casa nostra i recentment hem vist també a Itàlia, també és clau defensar des de les organitzacions de la classe treballadora.

És per tot això que Esquerra Verda insta totes les forces d'esquerres a convalidar amb el seu vot al Congrés dels Diputats el decret de reforma laboral acordat pels agents socials i el Govern de l'Estat espanyol. Així mateix, refermem el nostre suport al sindicalisme confederal, de classe i nacional i ens comprometem a seguir treballant per una acció política que, tenint sempre present les utopies necessàries, contribueixi sempre a millorar en allò concret les condicions de vida de les persones i del planeta en què vivim.